

สำนักพิมพ์อติศร
ในเครือสำนักพิมพ์สื่อสารวิชาการ

พิมพ์ครั้งที่ 2

นวนิยายสยองขวัญ

บ้าน

กลาง

ซอย

เอง อติศร

70.

สำนักพิมพ์รัตติกาล
ในเครือสำนักพิมพ์สื่อสารวิชาการ
นวนิยายสยองขวัญ

บ้านกลางซอย

โดย...

เอง อติศร

นวนิยาย
บ้านกลางซอย
เอง อติศร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ศรีอุดมกิจการพิมพ์-เสริมมิตร, 2544
พิมพ์ครั้งที่ 2 : สำนักพิมพ์ติกาล, สิงหาคม 2562
ISBN : 978-616-8244-03-6

บรรณาธิการบริหาร : เกรียงไกร หัวบุญศาล
บรรณาธิการ : วิชิต เด่นสุนทร
กองบรรณาธิการ : เกตุแก้ว ไยพันธ์ สายชล หัวบุญศาล คณพศ สุรพงษ์
ธัญชนก ช่อมะลิ อติศร อัครราช
ฝ่ายศิลปกรรมและภาพประกอบ : เอง อติศร

สำนักพิมพ์ติกาล
ผู้จัดทำ : บริษัท สื่อสารวิชาการ จำกัด
328/248 ถนนรามคำแหง 52/2 แขวงหัวหมาก
เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240
โทรศัพท์ 0-2732-7228 โทรสาร 0-2732-7229
E-mail : tda2550@gmail.com

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วน ประชुरสาส์นไทย การพิมพ์
ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท สื่อสารวิชาการ จำกัด โทรศัพท์ 0-2732-7228
เกรียงไกร โทรศัพท์ 0-2732-7228

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย
ราคา 70 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่อง “บ้านกลางซอย” เรื่องเป็นผลงานนวนิยายขนาดสั้นของ
เอง อติศร ซึ่งเป็นนักเขียนที่มากประสบการณ์ เคยฝากผลงานในนิตยสารแนว
สยองขวัญผีวิญญานและมีผลงานรวมเล่มมาแล้วมากมาย

ผลงานลำดับนี้ของ เอง อติศร ได้นำเสนอเรื่องราวของบ้านหลังหนึ่ง
ที่ซ่อนความสยองเอาไว้ บ้านที่อยู่กลางซอยร้างไร้คนอยู่อาศัยมานานแล้วพลัน
เกิดเรื่องสยองขึ้นมา

ขอเชิญผู้อ่านเข้าไปสัมผัสกับบ้านกลางซอยหลังนั้น ณ บัดนี้

บรรณาธิการ
สำนักพิมพ์ติกา

คำนำผู้ประพันธ์

นวนิยายเรื่อง “บ้านกลางซอย” เป็นนวนิยายสั้นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากคดีฆาตกรรมที่สะท้อนขวัญ ซึ่งสะท้อนปมแห่งความอ้ำหิตที่ซ่อนอยู่ในใจของมนุษย์ กระทั่ง กระทำเรื่องราวที่ไม่คิดว่ามนุษย์จะกระทำต่อกันได้

“บ้านกลางซอย” เป็นอีกผลงานหนึ่ง ที่อยากขอฝากไว้ในใจของท่านผู้อ่านทุกท่าน

จากใจจริง

เอง อติศร

บทนำ

ติกแล้ว ภายในซอยแห่งนี้มีแสงไฟส่องสว่างจากเสาไฟฟ้าเป็นระยะ และมีบ้านเพียงบางหลังเท่านั้นที่เปิดไฟหน้าบ้านทิ้งไว้

บ้านส่วนใหญ่จะปิดไฟสนิท บางช่วงของซอยก็มีตสลับ และมีพื้นที่ว่างเปล่าอยู่หลายแปลงสลับกันไป

พื้นที่ดินที่ยังไม่ปลูกสร้างบ้านจะมีพุ่มไม้และต้นไม้หลายต้นทอดต้น
อยู่

ซอยทั้งซอยขามนี้บรรยากาศคล้ายกับเป็นซอยที่เปลี่ยวร้าง นานๆ
จะมีมอเตอร์ไซค์รับจ้างวิ่งเข้าออกจากซอย

บ้านกลางซอย

ขณะนั้นมีร่างหนึ่งปรากฏขึ้นที่กลางซอย เป็นร่างของผู้ชายวัย
ประมาณสี่สิบเศษ

เขาอยู่ในชุดทำงาน เขาเดินอย่างเชื่องช้าแล้วมาหยุดยืนอยู่ที่หน้า
บ้านหลังหนึ่งซึ่งปิดไฟสนิททั้งหลัง

บริเวณที่เขาหยุดยืนเป็นบริเวณที่มีดสลัว เขามองเข้าไปในบ้าน
เหมือนกำลังฟังพินิจอะไรสักอย่าง

บ้านหลังนี้คล้ายบ้านที่ไร้ผู้คนอาศัย มีที่ดินที่ยังไม่ได้ปลูกสร้างอยู่
สองแปลงขนานข้างทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ขณะที่บริเวณภายในกำแพง
บ้านก็รกเรื้อด้วยต้นไม้

อาณาบริเวณของบ้านหลังนี้ก็กว้างขวางและรกรกรึม ขณะที่ตรงข้าม
กับบ้านคนละฝั่งถนนก็เป็นพื้นที่ว่างเปล่า

มีบ้านอีกสามหลังอยู่เอียงๆ กัน แต่ปิดไฟสนิทแล้ว

ขณะนั้น หมาในซอยเห่ามาเป็นระยะ เห่ามาเป็นทอดๆ แล้วเงียบ
เสียงลง

ชั่วขณะต่อมา หมาก็เห่าขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้มันทั้งเห่าและหอน
รับกันเป็นทอดๆ

อีกครั้งใหญ่จึงเงียบเสียงลงอีก เหมือนกับว่าหมาเหล่านั้นกำลังส่ง
สัญญาณอะไรบางอย่างถึงกัน

ความเงียบของซอย ทำให้เสียงเห่าและหอนของหมาฟังดูเหือกเหิน
จนรู้สึกยะเยือกหนาวเข้าไปถึงชั่วหัวใจ

ทว่า ชายผู้ยืนอยู่ในเงามืดสลัวกลับยังคงยืนนิ่ง ไม่สะทกสะท้านกับ
เสียงหมาที่พากันเห่าหอนเหล่านั้น

ขณะนั้นมีหมาตัวหนึ่งวิ่งมาใกล้ๆ กับเขา แล้วเห่ากรรโชก แต่ก็ไม่
กระโดดเข้ามาจนถึงตัวเขา

เขาเพียงฟังมอง หมาตัวนั้นก็ร้องเหมือนเจ็บปวดแล้วก็วิ่งไป ก่อน
จะวกกลับมาหาอีกครั้ง

แล้วเสียงเห่าของมันก็ถูกแทรกด้วยเสียงมอเตอร์ไซด์ที่กำลังวิ่งมา
จากปากซอย

บทที่

1

แสงไฟจากหน้ารถมอเตอร์ไซด์สว่างจ้า คนขับรถมอเตอร์ไซด์คันนี้ชื่อตันหรือญาณกาล เป็นหนึ่งในคนขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างประจำซอยแห่งนี้

ตันอยู่ในวัยยี่สิบห้าปี หน้าตาคมสัน รูปร่างสูงโปร่ง ส่วนผู้โดยสารซ้อนท้ายเป็นชายสูงอายุ

ขณะนั้นหมากำลังเห่าอะไรบางอย่าง แต่มันก็ทั้งเห่าและก็ทั้งวิ่งตรง

มายังมอเตอร์ไซค์ของตน เมื่อมันเห็นมอเตอร์ไซค์วิ่งมา มันจึงรีบวิ่งหลบมอเตอร์ไซค์

แต่การวิ่งหลบของมันกลับเป็นทิศทางที่มอเตอร์ไซค์เบี่ยงหลบเช่นกัน จึงทำให้มอเตอร์ไซค์ของตนเสียหลักเกือบจะล้มลง นับว่าโชคดีที่ชายหนุ่มสามารถประคองไว้ได้

“หมาตัวนี้เห่าอะไรนักหนาละ แค่คนยืนอยู่ก็เห่าอยู่นั่นแหละ คุณก็ยังวิ่งไม่ดูหน้าดูหลังอีกด้วย” เสียงของต้นดั่งขึ้นแข่งเสียงรถมอเตอร์ไซค์ของเขาเอง

“ช่างมันเถอะต้น” ชายสูงอายุผู้เป็นผู้โดยสารเอ่ยขึ้น

“ครับลุงบุญ” ต้นหนุ่มมอเตอร์ไซค์รับจ้างพูดต่อไป ขณะที่ยังคงบิดมอเตอร์ไซค์ให้พุ่งไปข้างหน้า

“อย่าไปถือสามันเลยต้น หมามันจะไปรู้เรื่องรู้ราวอะไรก็ไม่ล้มก็ตีแล้ว” ผู้โดยสารซ้อนท้ายชื้อบุญหรือลุงบุญพูดขึ้นอีก

“ก็แค่คนยืนอยู่มันก็เห่าอยู่นั่นแหละ” ต้นหนุ่มมอเตอร์ไซค์รับจ้างยังคงพูดต่อไปด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย เพราะทำให้รถมอเตอร์ไซค์ของเขาเกือบจะล้มลง

การที่ต้นพูดเสียดยาวอย่างนี้ เพราะลุงบุญผู้เป็นผู้โดยสารคือลุงแท้ๆ ของต้นนั่นเอง

ลุงบุญกลับจากทำธุระข้างนอกแล้วบังเอิญมาถึงคิวของตนพอดี จึงโดนสารรถของตนเข้าชอย

“นั่นสิ แต่มีใครที่ไหนละ ไม่เห็นมีใครสักคน” ลุงบุญผู้โดยสารถามด้วยความสงสัย

“ลุงบุญไม่เห็นเหรอครับ ก็คนที่ยืนอยู่ที่หน้าบ้านที่หมาเห่านั่นไงครับ” ต้นพูด

บ้านกลางซอย

ขณะนั้นต้นได้กลิ่นเหม็นจางๆ โขยมาเข้าจมูก ซึ่งต้นคิดว่ามันต้องเป็นกลิ่นสัตว์อะไรสักอย่างที่ตายไปแล้วๆ นี้ เพราะบริเวณนี้เป็นพื้นที่ว่างมีพุ่มไม้และต้นไม้ขึ้นอยู่หลายต้น

“ไม่เห็นนี่ ไม่เห็นมีใครเลย” ลุงบุญพูดขึ้น

“ก็ยืนอยู่ตรงนั้นไงครับ” ต้นพูด

ลุงบุญไม่ได้พูดอะไรขึ้นอีก เพียงส่ายหน้าและหัวเราะหึๆ ในลำคอเบาๆ รวากับว่าที่ต้นพูดมันเป็นเรื่องตลกขบขันก็ปาน

ไม่นานนัก ต้นก็ชะลอความเร็วของมอเตอร์ไซค์ลง แล้วจอดอย่างนิ่มนวลที่หน้าห้องแถวไม้ให้เข้าชั้นเดียวซึ่งลุงบุญเช่าอยู่ ห้องแถวที่ต้นเช่าก็อยู่ติดกันนี้เอง

ห้องแถวบริเวณซอยนี้ซึ่งอยู่ลึกสุดซอย มีทั้งหมดสิบคูหา แต่ละคูหา มีสิบสองห้อง

เมื่อลุงบุญก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์ก็ยื่นเงินให้ต้น แต่ต้นไม่รับ เพราะเป็นลุงแท้ๆ ของตนเอง

แต่ลุงบุญก็คะยั้นคะยอให้และบอกว่าเป็นคือการทำงานของตน ไม่เกี่ยวกับญาติพี่น้อง และถามต้นด้วยความสงสัยขึ้นอีกว่า

“มีคนยืนตรงที่หมาเท่าจริงๆ เหนอต้น”

ต้นยื่นมือรับเงินค่าโดยสารแล้วตอบว่า

“ใช่ครับลุงบุญ”

หยุดคิดชั่วขณะแล้วต้นจึงถามลุงบุญว่า

“ทำไมเหนอครับ”

“ก็เข้าไม่เห็นมีใครเลย” ลุงบุญตอบ

“เขาฮีนอยู่ที่เงามืดพอดี นั่นไง เสียงหมามันยังเห่าอยู่เลย ช่างมันเถอะครับ รถไม่ล้มเมื่อกี้ก็ดีแล้ว” ต้นพูด

แต่ท่าทางของต้นยังหงุดหงิดเรื่องหมาที่วิ่งตัดหน้าเขาไม่หาย

“ซัปรดตี้ๆ นะ” ลุงบุญพูด

“ครับลุงบุญ”

“แล้วไม่เข้าห้องเธอ ดึกแล้ว” ลุงบุญถามขึ้นอีก

“ยังครับ ซัปรดตี้ๆ รอบสองรอบก่อน” ต้นพูด

จากนั้นสบตากับลุงบุญ ก่อนจะพูดต่อไปว่า

“หากลุงบุญยังไม่นอนก็จะมานั่งคุยด้วย”

“ได้สิ”

จากนั้นต้นมองเข้าไปที่ห้องเช่า

“ลืมนะอะไรที่ห้องเธอ” ลุงบุญถาม

“เปล่าครับลุงบุญ จะดูว่าห้องลืดอกหรือยัง เพิ่งนึกได้วันนี้รีบออก
เพราะตื่นสาย” ต้นตอบลุงบุญ

“ช่วงนี้ไม่ได้ไปเรียนเธอ” ลุงบุญถามต่อ

“ผมอ่านหนังสือเองเป็นส่วนใหญ่ ไม่ค่อยไปเรียนเธอครับนอกจาก
จะมีบางวิชา” ต้นตอบ

“ขยันๆ ก็ดีแล้ว อายุยังน้อยอยู่ หาเงินเรียนเองด้วยอย่างนี้มันน่า
ภูมิใจ” ลุงบุญพูด

“ครับลุงบุญ งั้นผมไปซัปรดตี้ๆ นะครับ” ต้นพูดจบก็กลับรถ
มอเตอร์ไซด์ จากนั้นซัปรดตี้ๆ ออกไปปากซอย

เมื่อต้นซัปรดตี้ๆ ผ่านหน้าบ้านที่มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ ชายคนนั้นยังอยู่ที่เดิม
ขณะนี้เขาหันหลังข้างให้ถนน ต้นจึงมองเค้าหน้าของชายคนนั้นได้อย่างเลื่อน
รางเท่านั้น

หมาตัวที่เห่าวิ่งไปมาบริเวณนั้นดูช่างน่ารำคาญ แต่ชายคนนั้น
เหมือนไม่สะทกสะท้านกับหมาที่เห่าและหอนเหล่านั้นเลย

บ้านกลางซอย

กลับถึงปากซอย มีเพื่อนร่วมวินมอเตอร์ไซด์สองคนนั่งพับพู่หรือควัน
โขมง ต้นจอตลอดไว้แล้วเดินสายหน้าอย่างหงุดหงิดเข้ามานั่งลงข้างๆ เพื่อน
ร่วมวิน

“หงุดหงิดอะไรมาต้น” เก่งเพื่อนร่วมวินคนหนึ่งถามขึ้น

“เมื่อก็มอเตอร์ไซด์เกือบล้มนะสิเก่ง หมาวิ่งมาตัดหน้า” ต้นตอบ

“ก็ระวังๆ หน่อย” เก่งผู้เป็นเพื่อนร่วมวินพูดลอบใจ

“นั่น มันเพิ่งจะหยุดเท่า” ต้นพูดต่อ

“เสียงเท่ามันเย็นยะเยือกจริงๆ นะ” ดอนเพื่อนร่วมวินอีกคนพูดขึ้น

บ้าง

“ไม่สนใจมันหรือกอนว่าเสียงมันจะเท่ายังไง แค่เห็นคนยืนอยู่ที่เท่า
เป็นวิกเป็นเวร แล้วทะเล็งวิ่งเข้ามาจนมอเตอร์ไซด์เกือบล้ม อยากจะตะมะมัน
สักทีสองที”

ต้นยังไม่หายหงุดหงิด

“แล้วใครไปฮีนให้มันเท่า” เก่งถาม

“ใครก็ไม่รู้ แต่มันนำเท่าอยู่หรือก ไปฮีนอยู่ในมุมมืดอย่างนั้น ไปฮีน
ที่หน้าบ้านของคนอื่นด้วย” ต้นพูด

“จะเป็นพวกขโมยหรือเปล่า” ดอนตั้งข้อสังเกตขึ้น

“นั่นสินะ” ต้นพูด

แล้วทำท่าทางครุ่นคิดก่อนต้นจะพูดต่อไปว่า

“แต่คงไม่ใช่หรือก เพราะเขาฮีนนั่งอยู่อย่างนั้น จะเป็นคนบ้าหรือ
เปล่านั้นไม่รู้”

“อยู่หน้าบ้านหลังไหน” เก่งถาม

“กลางๆ ซอย ถ้าเข้าจากปากซอยไป บ้านจะอยู่ขวามือ” ต้นตอบ

“เก่งผู้โดยสารมาแล้ว” ดอนพูดแทรกขึ้น เมื่อเห็นโดยสารผู้ชายคน

หนึ่งเดินเข้ามา ซึ่งคิดต่อไปเป็นคิวของแกง

ตึกๆ อย่างนี้จะมิมอเตอร์ไซค์รับจ้างเข้าวินไม่กี่คน เพราะผู้โดยสารมีน้อยลง โดยเฉพาะชอยนี้ไม่ใช่ชอยใหญ่ๆ มิมอเตอร์ไซค์รับจ้างรวกันไม่ถึงสิบคน

แกงขยับตัว พลังมองไปที่ผู้โดยสารผู้ชาย จากนั้นรีบเดินไปที่รถมอเตอร์ไซค์ของเขา

“เชิญครับ” แกงพูด

แล้วก้าวขึ้นค่อมรถมอเตอร์ไซค์ พร้อมกับสตาร์ทเครื่อง เมื่อผู้โดยสารขึ้นนั่งค่อมท้าย แกงก็เข้าเกียร์แล้วพุ่งทะยานไปในชอย

ต้นและตอนมองตามหลังไป

“ใกล้เวลากลับแล้ว” ต้นพูดขึ้น

“นั่นสินะคนเริ่มไม่ค่อยมีแล้ว” ตอนเห็นด้วย

ไม่นานนักแกงก็ขับมอเตอร์ไซค์กลับมา หลังจากจอดรถมอเตอร์ไซค์แล้ว เขาก็เดินตรงมายังเพื่อนร่วมวิน จากนั้นพูดขึ้นว่า

“ไม่เห็นมีผู้ชายที่ว่ำนั่นเลย”

“คงไปไหนแล้วมั้ง” ต้นพูด

“เขาอาจจะเป็นคนแถวๆ นี้แหละมั้ง” ตอนพูดขึ้นบ้าง

“อาจใช่” ต้นพูด

ต้นรับผู้โดยสารอีกเที่ยว ขณะขับเข้าไปส่งผู้โดยสาร เมื่อผ่านบ้านที่เขาเห็นคนยืนอยู่ เขามองหาแวบหนึ่ง แต่เขาก็ไม่เห็นใครแล้ว แม้แต่ตอนที่กลับออกมาก็ไม่เห็นใคร

ขณะนั่งคุยกับเพื่อนๆ เพื่อรอผู้โดยสาร ต้นมองดูหน้าปัดนาฬิกาข้อมือ แล้วพูดกับเพื่อนร่วมวินว่า

“คงจะกลับแล้ว”

บ้านกลางซอย

“อีกสักพักคงกลับเหมือนกัน” ดอนพูด

“งั้นกลับก่อนนะ”

ดอนพูดแล้วเดินไปที่รถมอเตอร์ไซค์ ก่อนจะสตาร์ทเครื่องแล้วขับเข้าไปในซอย

เมื่อถึงหน้าบ้านหลังที่ต้นเห็นผู้ชายคนนั้นยืนอยู่ ต้นชะลอความเร็วลง แล้วมองไปทั่วบริเวณเท่าที่จะมองเห็นได้ แต่ไม่พบเห็นใครยืนอยู่บริเวณนี้อีก

ในความรู้สึกของต้นแล้ว มันน่าจะมีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับชายคนที่เขาเห็น จากนั้นต้นบิดคันเร่งให้เร็วขึ้น

ไม่นานนักก็ถึงห้องแถวที่ต้นเช่าอยู่ ต้นจอดรถมอเตอร์ไซค์ด้านหน้าห้องแล้วใช้ไซ้คล่องอีกชั้นหนึ่งกันขโมย

ที่หน้าห้องลุงบุญซึ่งอยู่ติดห้องของเขา ไม่เห็นลุงบุญแล้ว ต้นคิดว่าแกคงเข้านอนไปสักพักแล้ว

ขณะนั้นต้นได้ยินเสียงหมาเห่าดังมาไกลๆ เป็นเสียงเห่าที่ลากเสียงยาวจนฟังโหยหวน ต้นรู้สึกหนาวระเือกจนขนลุก รีบเปิดประตูเข้าห้อง

เมื่อหัวถึงหมอน ต้นพยายามจะขมตาให้หลับ แต่ดูเหมือนว่าดวงตาของเขายังลุกโพล่ง แม้เวลาจะล่วงเลยไปนานแล้วต้นก็ยังคงพลิกตัวไปมา

การนอนหลับคืนนี้มันช่างออย่างอยากเย็นยิ่งนัก อาจจะเป็นไปได้ว่าต้นคิดอะไรเรื่อยเปื่อยจนฟังซ่าน โดยเฉพาะเรื่องของผู้ชายที่เขาเห็น

ยิ่งนึกยิ่งรู้สึกว่าจะเจ็บสงบ บางครั้งต้นได้ยินเสียงหมาเห่าหรืออาจจะหอนขึ้นมาในบางครั้ง

ต้นจับกระแสเสียงนั้นไม่ถนัดชัดเจนนัก แต่ก็ทำให้ต้นรู้สึกขนลุกชู

“คืนนี้มันเป็นอะไรนะรู้สึกแปลกๆ” ต้นคิดในใจ

ต้นนอนหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้

ต้นมารู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่เขายืนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ต้นรู้สึกงงงวย
อย่างบอกไม่ถูก เขากำลังหลับอยู่ดี ๆ แล้วทำไมเขามายืนอยู่ที่นี้ได้

เมื่อมองโดยรอบต้นก็พบว่าเขายืนอยู่ริมถนนที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง
ต้นมองเข้าไปภายในบ้านก็มีมืดมิด เมื่อสำรวจดูรอบตัวต้นก็พบว่าที่ที่เขายืน
อยู่นี้เขาค้นเคยเป็นอย่างไร

ต้นพยายามนึกว่ามันเป็นที่ไหนกันแน่ แล้วต้นก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อพบ
ว่าสถานที่ที่เขายืนอยู่ในขณะนั้นนั้น คือถนนในซอยที่เขาขับมอเตอร์ไซค์วินนั้น
เอง

และบ้านหลังนี้ก็คือบ้านที่เขาเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ขณะที่เขาขับรถ
มอเตอร์ไซค์รับจ้าง

ต้นขี้งงเข้าไปใหญ่ว่าทำไมเขามายืนอยู่ที่นี้

แล้วต้นก็นึกอะไรได้

ใช่แล้ว

ผู้ชายคนที่เขาเห็นอยู่ที่ไหน

เมื่อนึกถึงตรงนี้ ต้นขนลุกชู่อย่างไม่มีสาเหตุและหนาวระเือกเข้าไป
สู่ชั่วหัวใจ

ต้นมองไปที่ถนนในซอยนี้ ไม่มีเงาร่างของใครผ่านไปผ่านมาแม้แต่
คนเดียว เหมือนมันเป็นสถานที่อันรกร้างว่างเปล่า

มองเห็นแค่แสงไฟกลาง ๆ จากเสาไฟฟ้า ดูเหมือนว่าแสงไฟจากเสา
ไฟฟ้าจะสลัวเลือนรางกว่าตอนที่เขาขับมอเตอร์ไซค์ส่งผู้โดยสาร

เพื่อนประจำวินมอเตอร์ไซค์ก็คงกลับกันหมดแล้ว ขณะนั้นต้นได้ยิน
เสียงเหมือนอะไรเลื่อนดังเอี้ยดเบา ๆ เขาริบทันซวบไปมองทางเสียงนั้น

ต้นถึงกับผงะ เมื่อเขาพบว่า ประตูเหล็กหน้าบ้านที่เขายืนอยู่ค่อย ๆ

บ้านกลางซอย

เลื่อนออกช้าๆ เมื่อมันเลื่อนออกมาประมาณครึ่งประตูก็หยุดลง

ต้นมองดูประตูเหล็กด้วยใจระทึก จากนั้นเขามองเลยเข้าไปที่ตัวบ้าน แล้วต้นก็ถอยหลังหนึ่งก้าวด้วยความตกใจ เมื่อเขาเห็นแสงไฟสลัวเลื่อนรางข้างในบ้าน

เหมือนกับว่ามันเพิ่งจะถูกเปิดขึ้นมาเมื่อสักครู่นี้เอง เพียงแต่ต้นยังไม่ทันได้สังเกตเห็นขณะที่ไฟถูกเปิดขึ้น

ขณะนั้นประตูหน้าบ้านค่อยๆ เปิดออก

แล้วต้นก็แทบจะหัวใจวาย

เมื่อเขาพบว่าที่ประตูหน้าบ้านปรากฏร่างของชายคนหนึ่งขึ้น ต้นประมาณอายุของชายคนนั้นไม่ถูก ใบหน้าของชายคนนั้นขาวซีดราวกระดาษ

ต้นรู้สึกขาสั่น หัวใจเต้นระทึกด้วยความตื่นเต้นหรือว่าหวาดกลัวก็ยากจะตอบได้

แต่ที่ต้นประหลาดใจก็คือ ต้นไม่สามารถขยับเขยื้อนเท้าได้ เหมือนกับว่าเท้าของเขาฝังลงไปกับพื้นอย่างถาวรแล้วก็เป็น

แล้วต้นก็อ้าปากค้าง

เมื่อเขาเห็นชายคนนั้นก้มมือเรียกและส่งยิ้มให้ จากนั้นก็แสร้งยิ้มออกมา

การแสร้งยิ้มของเขาช่างน่าเกลียดน่ากลัวอะไรอย่างนั้น

ต้นร้องขึ้นจนสุดเสียงด้วยความตกใจสุดขีด

แล้วเขาก็รู้สึกว่ล้าคอแห้งผาก และเมื่อลิ้มตาขึ้นก็พบว่าเขาอยู่บนเตียงนอน

ที่แท้ต้นฝันร้ายนั่นเอง

ต้นหัวเราะตัวเองเบาๆ เมื่อพบว่ามันเป็นแค่ความฝัน อาจจะเป็น

เพราะเขาเก็บเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาคิด จึงฝันจนเป็นจริงเป็นจังไป

ต้นซัปรถมอเตอร์ไซค์เข้าวินประมาณเวลา 10.00 นาฬิกา ได้ยิน
เพื่อนร่วมวินต่างคุยกันโง่เงา แต่จับความไม่ได้ว่ากำลังคุยเรื่องอะไรกัน
บ้าง จนกระทั่งต้นจอดรถมอเตอร์ไซค์เสร็จแล้วจึงเดินเข้ามาร่วมวงสนทนา

“มีอะไรกันหรือ” ต้นถาม

“ตอนนะสิ เมื่อคืนก่อนที่จะออกวิน รถมอเตอร์ไซค์ล้ม” เก่งพูด

“เป็นอะไรมาใหม่ แล้วทำอิท่าไหน” ต้นถามขึ้นด้วยความตกใจ

“แขนเดาะนะสิ แต่ก็ไม่เป็นอะไรมากกว่านั้น เข้าเผือกแล้วก็กลับไป
นอนอยู่ที่บ้าน” เก่งพูด

“นั่นคงต้องแวะไปเยี่ยมสักหน่อย” ต้นพูดขึ้น

หยุดคิดชั่วขณะแล้วถามขึ้นอีกว่า

“แล้วล้มตรงไหน”

“แถวหน้าบ้านที่บอกว่าเห็นใครยืนอยู่เมื่อคืนนี้แหละ” เก่งตอบ

“หลบหมาหรือเปล่า” ต้นถาม

“ไม่ใช่ หลบคนต่างหาก” เก่งพูด

จากนั้นเก่งเล่าให้ต้นฟังต่อไปว่า

“เหตุเกิดตอนคล้อยหลังจากต้นกลับบ้านเมื่อคืนนี้ ตอนเล่าให้ฟัง
หลังจากที่เขากลับโรงพยาบาลแล้วว่า เขาซัปรถมอเตอร์ไซค์ถึงหน้าบ้านหลัง
ที่พูดถึงนั้นแหละ จู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งเดินออกมากลางถนน จึงหักหลบจน
เสียหลัก ตอนแรกไม่คิดว่าตัวเองเจ็บ ก็พุงรุดขึ้นมา แล้วตาชายคนนั้น
ด้วยความโกรธ ชายคนนั้นก็หันหน้ามา ปรากฏว่าใบหน้าของชายคนนั้น
ใบหน้าขาวซีดราวกระดูก มีรอยเลือดอาบอยู่บนใบหน้า และมีกลิ่นเหม็น
คุ้งโหยมา ตอนตกใจจนช็อกตรงนั้น พอคิดว่าผมวิ่งไปส่งผู้โดยสารในเวลา

บ้านกลางซอย

ไล่เลียกัน ก็เลยนำส่งโรงพยาบาล”

ต้นรู้สึกขนลุกชูเมื่อแกงเล่าจบ ทำให้เขานึกไปถึงชายคนนั้น ชายคน
ที่เขาเห็นเมื่อคืน จะเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า และที่ทำให้ต้นขนลุกชูขึ้นมา
อีกครั้งก็คือ ความฝันของเขาเมื่อคืนนี้

ต้นถามต่อไปว่า

“แล้วเห็นชายคนนั้นไหม ตอนที่ไปพบตอนนะ”

แกงส่ายหน้าแล้วพูดว่า

“ไม่เห็นใครเลย”

เพื่อนร่วมวินอีกคนหนึ่งซึ่งอายุเกือบห้าสิบปีพูดขึ้นบ้างว่า

“ตอนมันจะตาฝาดหรือเปล่า”

“ก็อาจจะเป็นไปได้ลุงจันทร์” แกงคล้ายจะเห็นด้วย

“บางทีมันก็อาจจะจริงก็ได้นะ” อีกหลายคนให้ความเห็น

ต้นไม่ได้พูดอะไรอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ในใจเขารู้สึกว่า มันต้องมี
อะไรสักอย่าง

ต้นส่งผู้โดยสารประมาณสี่ถึงห้าเที่ยว แล้วเขาก็แวะไปเยี่ยมมดอน
เพื่อนร่วมวินซึ่งเช่าห้องอยู่ถัดไปอีกสามซอย

ดอนไม่ได้เป็นอะไรมากนักนอกจากแขนเดาะ และมีรอยถลอกหลาย
แห่งแต่เพียงอีกนิดหน่อยเท่านั้น

“ตกลงเรื่องมันเป็นอย่างไร” ต้นถาม

“แกงคงเล่าให้ฟังคร่าวๆ แล้วมั้ง” ดอนพูด

“ใช่”

จากนั้นดอนเล่าให้ต้นฟังเหมือนกับที่แกงเล่าให้ต้นฟังไปแล้ว

เมื่อดอนเล่าจบ ต้นจึงพูดว่า

“มันน่าแปลกนะ”

ดอนพยักหน้า จากนั้นพูดต่อไปว่า

“ความจริงแล้วก็อยากจะคิดว่าตาฝ้า แต่มันมีกลิ่นเหม็นคลุ้งโชย
มาเข้าจมูกเต็มๆ เลย เหม็นเหมือนกับซากศพยังไ้ยังงั้น เลยตกใจจนสลบ
ไป พูดมายังชนลุกอยู่เลย จะเป็นคนเดียวกันกับที่ต้นเห็นหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่
ดูเหมือนกับว่ามันจะบังเอิญเกินไป”

น้ำเสียงของดอนบงบอกถึงอาการของความสยดสยองอยู่ไม่หาย

“นั่นสินะ ได้ยินเรื่องนี้ ทำให้คิดไปหลายอย่าง” ต้นพูด

“อะไรล่ะ” ดอนย้อนถาม

“ที่บ้านหลังนั้นไง บ้านหลังนั้นไม่เห็นมีใครเข้าออกมาตั้งเกือบปีแล้ว
มั้ง” ต้นพูด

“นั่นสินะ ไม่มีใครสังเกตเลย มันก็คงเป็นบ้านของคนมีเงิน ที่มีบ้าน
หลายหลัง แล้วไม่ค่อยได้อยู่ที่นั่นแหละมั้ง”

“นั่นสินะ น่าจะเป็นอย่างนั้น คนรวยๆ บางทีก็ซื้อบ้านทิ้งไว้” ต้น
เห็นด้วย

ดอนทำท่าทางใช้ความคิด จากนั้นดอนจึงพูดกับต้นต่อไปว่า

“ดูเหมือนว่าเมื่อสักเดือนหรือสองเดือนก็ไม่แน่ใจ เห็นมีคนเข้ามาที่
บ้านหลังนี้อยู่ครั้งหนึ่งในคืนหนึ่ง แต่แค่ครั้งเดียว คือเท่าที่เห็นนะ คงจะ
ได้นอนบ้านด้วยมั้งหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ เพราะไม่ได้สนใจ”

“เมื่อคิดๆ ดูแล้ว เรื่องนี้มันน่าจะมีอะไรสักอย่าง” ต้นพูด

“จะทำตัวเป็นนักสืบอย่างนั้นเหรอ มันคงเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า
มั้ง” ดอนพูด

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อ” ต้นพูด ท่าทางใช้ความคิด

ครูต่อมาต้นจึงพูดต่อไปว่า

“งั้นผมกลับวินก่อนแล้วกัน ขอให้หายเร็วๆ นะ จะได้ขับรถต่อ”

บ้านกลางซอย

“ขอบใจมากต้นที่มาเยี่ยม”

ต้นผงกศีรษะให้กับเพื่อนร่วมวิน

ขณะกำลังขับมอเตอร์ไซค์กลับบ้าน ต้นคิดวนเวียนอยู่แต่เรื่องของชายที่เขาเห็นเมื่อคืน

เรื่องที่เกิดขึ้นกับดอนเพื่อนร่วมวิน มันจะเกี่ยวข้องกับชายที่เขาเห็นเมื่อคืนหรือเปล่า แล้วมันจะเกี่ยวข้องกับความฝันเมื่อคืนของเขาหรือไม่

ต้นไม่อาจจะตอบได้ หรืออาจจะเป็นเพราะเขาคิดมากไปเอง

ถ้าหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันหรือเชื่อมโยงกัน ชายคนที่เขาเห็นคนนั้นก็คงไม่ใช่คน

หากไม่ใช่คนแล้วจะเป็นอะไร ต้นหนาวระเือกเมื่อคิดต่อไป และหากไม่ใช่คน ร่างนั้นจะปรากฏตัวที่นั่นทำไม

เมื่อกลับถึงวิน เก่งถามขึ้นก่อนว่า

“เป็นไงบ้าง ดอนคุยว่าไง”

“ก็เล่าให้ฟังเหมือนที่เก่งเล่าให้ฟังแล้วนั่นแหละ” ต้นตอบ

“หยุดคิดเรื่องนี้ดีกว่า จะได้ไม่เบลอสมอง” เก่งพูดขึ้น

“ก็คงอย่างนั้น” ต้นพูด

แม้ว่าต้นพูดอย่างนั้น แต่ในใจของต้นกลับไม่ได้คิดอย่างนั้น ความสงสัยยังรบกวนจิตใจของเขายู่ตลอดเวลา